

Arrest

nr. 290 833 van 22 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor verzoeker, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 maart 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt dezelfde dag om internationale bescherming. Op 13 juni 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, Oezbeek en soenniet te zijn. U bent afkomstig uit Komakhakeem, gelegen in het district Aqcha van de provincie Jowzjan. U ging tot de tiende graad naar school. Daarnaast volgde u religieuze lessen in de moskee en hielp u uw vader af en toe op het veld. U heeft twee jongere broers, die momenteel samen met uw ouders in Isfahan (Iran) verblijven. U bent gehuwd met M. (...).

Een ver familielid had een winkel in Aqcha en u vroeg hem iets te vinden voor u. Hij vond een baan voor u bij de voedingswinkel van A. (...), waar u zeven tot acht maanden werkzaam was. In deze voedingswinkel werd ook alcohol verkocht. Wanneer een klant alcohol kwam kopen, moest u dit gaan halen in het depot achteraan de winkel. Daarnaast vulde u rekken en kuiste u de zaak. Op een dag kwamen de Taliban naar uw woning. Ze sloegen u en zeiden dat u mee moest gaan naar Qari F. (...), een lokale leider van de Taliban. Ze namen u mee op de motor en brachten u naar hem, waar hij u meermaals vroeg of u alcohol verkocht. Na enkele keren te ontkennen, sloegen ze u en viel u flauw. Vervolgens gooiden ze water in uw gezicht waarna u terug bij bewustzijn kwam. U gaf toe alcohol te verkopen in de winkel, omdat de eigenaar u bedreigde. U werd meegenomen naar de moskee, waar uw vader, ouderen van het dorp, de mullah en andere dorpelingen aanwezig waren. Qari F. (...) besloot dat u zes maanden voor de Taliban moest werken, zodat hij de tijd had uit te zoeken of u de waarheid sprak. U werd met de motor meegenomen naar een huis. U moest thee zetten voor de Taliban, kuisen en andere taken. Af en toe verwisselden jullie van locatie. Na ongeveer anderhalve maand bij de Taliban, werd het huis aangevallen en zag u de kans te ontsnappen. U vluchtte weg en hield een saraj tegen, die u naar Mazar-e-Sharif bracht. U belde uw vader en lichtte hem in. Uw vader stuurde u naar een vriend die in Mazar-e-Sharif woonde voor onderdak. Uw vader informeerde u dat de Taliban tweemaal jullie woning hadden bezocht op zoek naar u. Uw vader besloot dat u niet meer mocht terugkeren, waarna u Afghanistan verliet in de tiende maand van 1399 (december 2020 - januari 2021). U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Italië en Frankrijk, waarna u op 1 maart 2021 een verzoek voor internationale bescherming indiende in België. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de Taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u kopieën van volgende documenten neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) en zes foto's van Oezbeekse begraafplaatsen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u zeer weinig afweet over de werking van de winkel waar u werkzaam zou zijn geweest. Wanneer u gevraagd wordt om alles te vertellen over deze winkel, antwoordt u simpelweg dat het een voedingswinkel is en dat u daar werkte (NPO, p.6). Doorgevraagd wat u weet over de alcohol die er verkocht werd, antwoordt u dat u niet weet van waar de eigenaar het haalde. Achterin was een opslagruimte waar u de alcohol vandaan haalde, zo stelt u. Op de vraag wanneer de eigenaar begon met de verkoop van alcohol, blijft u het antwoord schuldig (NPO, p.7). Voorts gevraagd of de alcohol werd geleverd of uw baas dit ergens ging halen, stelt u dit niet te weten (NPO, p.8). Ook op de vraag hoe de winkel cliënteel vergaarde voor de alcoholverkoop, blijft u het antwoord schuldig. Verder wordt u gevraagd of u ooit heeft ervaren dat nieuwe klanten kwamen voor alcohol, waarop u antwoordt dat de eigenaar verschillende klanten had, maar dat u niet weet of ze nieuw waren. Gevraagd wat de prijs voor 'arak' was, kan u nogmaals geen antwoord geven. U verklaart dat een andere jongen aan de kassa zat (NPO, p.8). Men moge verwachten dat u meer informatie heeft over de winkel waar u zeven tot acht maanden werkzaam was, zeker gezien dit de basis vormt voor uw asielrelaas. Met deze gebrekkige kennis

geconfronteerd en om meer informatie gevraagd, herhaalt u uw eerdere verklaringen: 'iemand kwam naar de winkel, sprak met Z. (...), wij haalden alcohol uit het depot voor de klant' (NPO, p.27). De herhaling van uw eerdere, zeer summier, verklaringen blijkt niet afdoende voor de reeds vastgestelde gebrekkige kennis, wat aldus het geloof in uw beweerde problemen ernstig ondermijnd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door uiteenlopende verklaringen die u aflegt bij de asielinstanties. Aanvankelijk verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u werd meegenomen door de Taliban en enkele dagen werd geslagen, alvorens u naar de rechter moest die u veroordeelde tot uw straf (vragenlijst CGVS, opgesteld door medewerkers DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verklaart u echter dat de Taliban u 's ochtends rond zeven of acht uur kwamen halen met motors en ze u na een rit van 30 minuten meteen naar Qari F. (...) brachten. Ze sloegen u en brachten u naar de moskee, waarna u werd meegenomen, zo stelt u (NPO, p. 13 & p.15-16). Gevraagd hoe lang u in de moskee was, antwoordt u dat u er ongeveer vier of vijf uur was (NPO, p.18). U stelt aldus dat u op dezelfde dag werd meegenomen, naar Qari F. (...) werd gebracht, naar de moskee werd gebracht en vervolgens werd meegenomen in tegenstelling tot enkele dagen, wat u bij DVZ verklaarde. Gevraagd naar verduidelijking omtrent uw tegenstrijdige verklaringen ontkent u uw beweringen bij DVZ. Gevraagd of uw verklaringen aan u werden voorgelezen bij DVZ, antwoordt u dat ze dat misschien wel hebben gedaan, waarna u nogmaals herhaalt wat u bij het CGVS reeds heeft verklaard (NPO, p.26). U kan bijgevolg geen afdoende verklaring bieden voor de vastgestelde incoherentie. Daar eindigen uw strijdige verklaringen niet. U verklaarde aanvankelijk bij DVZ dat u naar de rechter van de Taliban moest gaan, die u vervolgens veroordeelde tot een straf (vragenlijst CGVS opgesteld door medewerker DVZ, vraag 3.5), waarna u tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verklaart dat Qari F. (...) de beslissing nam u zes maanden vast te houden (NPO, p.17). Gevraagd of dit een officiële uitspraak van een 'rechter' van de Taliban was (een shari'a-rechter dus) of eerder een willekeurige uitspraak, antwoordt u dat Qari F. (...) besliste en niemand kon weigeren. Voorts gevraagd of hij alleen besliste of samen met andere mensen, antwoordt u dat de mullah en andere mensen vergiffenis vroegen voor u, maar dat Qari F. (...) alleen besliste dat u zes maanden bij de Taliban moest blijven (NPO, p.18). Geconfronteerd met deze uiteenlopende verklaringen, stelt u dat u niets heeft gezegd over een rechter, districtshoofd of commandant maar dat de Taliban de beslissing nam. U verklaart voorts dat iedereen wel eens een fout kan maken. Gevraagd of u kan verklaren hoe deze fout gemaakt zou kunnen zijn, antwoordt u nogmaals dat u niet over een rechter heeft gesproken, gezien er geen rechter was (NPO, p.17). Nogmaals kan u geen afdoende verklaring bieden voor de vastgestelde incoherentie. Dat u geen consistente verklaringen kan afleggen over uw ontvoering en veroordeling door de Taliban, tast de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas nogmaals op ernstige wijze aan.

Ook uw gebrekkige kennis en tal van onlogische zaken tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan. Op de vraag waar u na de moskee heen werd gebracht, aldus de plek waar u bij de Taliban verbleef, antwoordt u dat u naar een plaats werd gebracht; u kent de naam echter niet, zo stelt u. Verder gevraagd waar de plek zich bevond, stelt u dat het ongeveer een uur tot anderhalf uur rijden was met de motor, maar dat u de locatie niet kent. Op de vraag of u de plek kunt omschrijven, antwoordt u dat het een dorp was. Nogmaals doorgevraagd naar meer omschrijving, antwoordt u dat het een huis was. Omwille van deze vage en tekortschietende antwoorden, wordt u nogmaals gevraagd iets meer te vertellen over dit huis, waarop u stelt dat het een kamer had (NPO, p.18). Uw passieve houding gecombineerd met uw erg vage verklaringen, geven de indruk aan het CGVS dat u geen medewerking wenst te verlenen. Des te meer gezien u zelf stelt dat u geen gedetineerde was bij hen, maar samen met de Taliban rondliep. U verklaart bovendien dat u anderhalve maand bij de Taliban verbleef, in hetzelfde huis en in dezelfde kamer sliiep, echter kan u niet antwoorden op de vraag wat de naam was van deze Taliban aangezien ze elkaar enkel met de algemene titel van 'qari' of 'hajji' aanspraken (NPO, p.19). Dat er nooit een eigennaam zou zijn gevallen, is niet aannemelijk. Bovenstaande gebrekkige en vage verklaringen, tasten nogmaals de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Ook het vervolg van uw relaas kan geenszins overtuigen. U verklaart dat u na uw ontsnapping uit de woning die onder vuur lag, een tijdje wandelde en vervolgens een saraj nam naar Mazar-e-Sharif. Gevraagd hoe u dit heeft betaald, stelt u dat u geen geld had. Op de vraag hoe u dit vervoer dan heeft kunnen regelen, antwoordt u dat ze het geld niet vragen wanneer je in de auto stapt, maar pas wanneer je op de bestemming arriveert. U stelt dat u een probleem had en aldus geen geld (NPO, p.21-22). Deze wel erg vreemde verklaring omtrent uw vervoer naar Mazar-e-Sharif kan niet overtuigen. Bij aankomst heeft u uw vader gebeld, zo stelt u. U verklaart dat u iemands telefoon gevraagd had om hem te bereiken. Uw vader stuurde u naar een vriend van hem, waar u vier of vijf dagen verbleef, vertelt u verder. U kan

echter niet de naam van de man noemen die u onderdak bood. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u hem voor de eerste keer in Mazar zag en dat u zich niet veilig voelde, dus hem nonkel noemde (NPO, p.22). Nogmaals ondermijnt gebrekkige kennis de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ook uw verklaringen omtrent het vervolg van de winkel, doen verder twifelen aan uw asielrelaas. U heeft geen weet van wat er voorts met E. (...) en Z. (...), de andere medewerkers van de winkel, is gebeurd. Gevraagd of u nog iets heeft vernomen van de winkelier, antwoordt u negatief. Op de vraag wat er voorts nog is gebeurd met de winkel, blijft u het antwoord schuldig (NPO, p.24). Gevraagd of de Taliban de winkel ooit hebben doorzocht zij zouden immers uw verhaal nagaan –, blijft u nogmaals het antwoord schuldig (NPO, p.26). Ook op de vraag of u nog iets heeft vernomen van uw ver familielid die u deze job bezorgde, stelt u dat u geen contact heeft met hem (NPO, p.25). Ook op de vraag of de winkelier op zoek is naar u, antwoordt u dat u dit niet weet en u geen informatie heeft (NPO, p.27). Of uw familie dan heeft proberen achterhalen wat er met de winkelier is gebeurd – zo vraagt het CGVS u – antwoordt u negatief (NPO, p.26). U verklaart verder dat de Taliban elke dag na uw vertrek met twintig personen naar uw woning kwamen op zoek naar u (NPO, p.30). Dat de Taliban zo veel mensen zouden inzetten dag na dag om u op te sporen, blijkt erg onaannemelijk. Tevens is het wel erg frappant dat u wel over deze info beschikt, maar voorts verklaart niets te weten over het vervolg van de winkel, de winkelier en de andere medewerkers. Gezien u de kans had informatie te verkrijgen van uw familie, mag verwacht worden dat u over meer informatie beschikt omtrent de basis van uw problemen met de Taliban, namelijk de winkel waar alcohol verkocht werd en u werd aangewreven door de Taliban.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) bevestigt hoogstens uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. Echter, u legt in dezer enkel een kopie neer, geen origineel of voor echt verklaarde stuk, waardoor de herkomst noch authenticiteit van dit stuk kan worden nagegaan. Kopieën zijn immers makkelijk manipuleerbaar en hun bewijswaarde is hierdoor überhaupt zeer gering. Bovendien moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus Afghanistan - Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Voorts legt u zes foto's van Oezbeekse begraafplaatsen in Afghanistan neer. U verklaart hierover dat de Taliban sinds hun machtsovername begraafplaatsen van Oezbeken hebben vernield. Echter kan u niet concretiseren hoe dit in verband staat met uw persoonlijke vrees voor vervolging en kunnen deze foto's aldus het CGVS niet overtuigen van uw persoonlijk asielverhaal.

Uw advocaat en uzelf hebben na het versturen van het persoonlijk onderhoud nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities overgemaakt. Echter hebben deze geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen zij de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te

kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds

wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn

aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het

EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse

regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat

de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vreesen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2, 3 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Na een weergave van de door hem geschonden geachte bepalingen past verzoeker deze als volgt toe op zijn situatie:

“Dat het CGVS stelt dat verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Dat het CGVS begint te stellen dat verzoeker zeer weinig afweet over de werking van de winkel waar verzoeker werkzaam zou zijn geweest. Dat wanneer er gevraagd wordt om alles te vertellen over deze winkel, dat verzoeker dan simpelweg antwoordt dat het een voedingswinkel is en dat hij daar werkte.

Dat de vraag niet duidelijk is die aan verzoeker wordt gesteld. Is het de bedoeling dat verzoeker uitlegt hoe de winkel eruitziet? Het gaat om een voedingswinkel. Net zoals elke andere winkel wordt daar dus voeding en andere producten verkocht. Logisch.

Was het de bedoeling dat verzoeker moest uitleggen hoe groot dat de winkel was? Was het de bedoeling dat verzoeker uitleg gaf over wie daar werkte? De vraag is zeer vaag, vandaar dat verzoeker aangaf wat voor soort winkel het was en dat hij daar werkte.

Op de andere (wel specifieke vragen) over de werking van de winkel, over wat er werd verkocht, wie daar werkte en dergelijke wordt door verzoeker wel concreet geantwoord.

Dat het CGVS stelt dat er werd doorgevraagd over wat verzoeker afweet over de alcohol die verkocht en dat verzoeker antwoordt dat hij niet weet vanwaar de eigenaar het haalde.

Dat verzoeker aangeeft dat de tolk bovenstaande vraag niet zo vertaalde maar wel in de zin van; "Van waar haalt de eigenaar de alcohol?" of "Hoe komen jullie aan de alcohol?" Verzoeker weet ook niet precies waar de alcohol werd vandaan gehaald. De eigenaar van de winkel reed naar een plaats om deze op te halen. Verzoeker deed deze alcohol louter verkopen.

Het is in Afghanistan verboden om alcohol te verkopen. De eigenaar weet dit ook. Daarom werd alles stiekem gedaan en werd er niet meer informatie gegeven aan de medewerkers van de winkel dan noodzakelijk.

Verzoeker haalt daarna wel aan waar de alcohol in de winkel werd gestockeerd. Verzoeker dacht dat er misschien ook gedoeld werd op de vraag waar in de winkel de eigenaar zijn alcohol haalt, met dien verstande dat de alcohol niet in het zicht zal staan, daar dit strikt verboden is.

Dat het CGVS stelt dat verzoeker niet kan antwoorden op de vraag wanneer de eigenaar begon met de verkoop van alcohol. Hoe moet verzoeker dit weten? Verzoeker was maar 7 tot 8 maanden werkzaam in de winkel. Hij kende de eigenaar daarvoor niet (CGVS, p.7) Hoe moet verzoeker weten hoelang de eigenaar dit al verkocht? De eigenaar zal de laatste zijn die dit kenbaar maakt Het is allesbehalve logisch dat de eigenaar dit zou vertellen aan verzoeker of aan iemand anders. Nogmaals, het is strikt verboden.

Dat het CGVS stelt dat verzoeker niet kan antwoorden op de vraag hoe de winkel cliënteel vergaarde, dan wel of verzoeker ooit heeft ervaren dat er nieuwe klanten kwamen voor alcohol.

Ook dit kan verzoeker helemaal niet weten. Het is toch niet meer dan normaal dat de eigenaar niets meer dan alleen het meest noodzakelijke aan zijn personeel meedeelt? Dit blijkt trouwens ook duidelijk uit het verhoor. Verzoeker kan perfect antwoorden op de vragen die hem worden gesteld maar kan maar zeer weinig zeggen over de alcohol. Verzoeker verklaarde dat de alcohol verborgen stond in een depot achteraan in de winkel, dat de flessen in zwarte zakjes werden gezet Het is meer dan duidelijk dat alles in het uiterste geheim gebeurde. Moet verzoeker dan iets verklaren wat hij niet weet of mocht weten?

Dat het CGVS stelt dat verzoeker de prijs niet weet van Arak. Verzoeker verklaarde dat hij niet achter de kassa zit maar dat hij andere dingen moest doen.

In de winkel werd niet alleen alcohol verkocht maar ook andere dingen aangezien het een voedingswinkel was. Behoort verzoeker de prijs van elk product uit zijn hoofd te weten terwijl hij niet eens achter de kassa zat?

Dat het CGVS stelt dat men mag verwachten dat verzoeker meer informatie heeft over de winkel waar hij zeven tot acht maanden werkzaam was en dat hij eerdere verklaringen aanhaalt wanneer het CGVS om meer informatie vraagt.

Het is het CGVS die opnieuw ook dezelfde vraag stelt zoals "Weet u hoe het werd aangebracht in de winkel?" Dat verzoeker daar al eerder negatief op reageerde.

Dat het CGVS de vraag stelt of er extra details zijn die verzoeker kan geven over die verkoop, dat verzoeker aan het CGVS vraagt wat er bedoeld wordt met die info en dat het CGVS dan vraagt of verzoeker iets meer kan vertellen over de verkoop van de alcohol. Dat verzoeker daar correct op reageert door de stellen dat er iemand naar de winkel zou komen, met Z. (...) zou spreken en deze laatste zou dan aan verzoeker of andere vragen om het uit het depot te halen en aan de klant te geven. Verzoeker gaf dus wel concreet antwoord op de vraag.

Ook op de verdere vragen hoeveel mensen per dag naar de winkel kwamen om alcohol te kopen reageert verzoeker op een adequate manier.

Er wordt enorm gefocust op hetgeen verzoeker niet kan verklaren en er wordt onvoldoende aandacht geschonken aan de elementen en details die verzoeker wel aanbrengt.

Dat het CGVS vaststelt dat de geloofwaardigheid van verzoeker zijn asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd wordt door uiteenlopende verklaringen die verzoeker aflegt bij de asielinstanties.

Zo stelt het CGVS dat verzoeker verklaarde bij de dienst Vreemdelingenzaken dat hij werd meegenomen door de Taliban enkele dagen werd geslagen, alvorens hij naar de rechter moest die hem veroordeelde tot zijn straf. Bij het onderhoud op het CGVS zou verzoeker echter verklaard hebben dat de Taliban hem 's ochtends rond zeven of acht uur kwam halen met motors en ze verzoeker na een rit van 30 minuten meteen naar Qari F. (...) brachten. Verzoeker verklaarde daar ongeveer vier of vijf uur aanwezig te zijn.

Dat het een het ander niet uitsluit. Verzoeker is wel degelijk meegenomen door de Taliban rond zeven of acht uur 's morgens. Hij werd opgehaald met motors. Hij werd ook wel degelijk naar Qari F. (...) gebracht maar pas de dag erna. Hij moest de nacht spenderen in Sayda.

Verzoeker is dan daarna meteen naar Qari F. (...) gebracht, met andere woorden hij is niet meer ergens anders naartoe gegaan.

Dat artikelen 2, 3 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden zijn, alsook de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, nu verzoeker tijdens zijn detentie wederrechtelijk werd vastgehouden zonder enige rechtsgrond. Dat op zo een ogenblik het leven in gevaar is. Men ziet geen advocaat, weet niet wat en hoe.

Dat het GCVS verzoeker vraagt om verduidelijkingen omtrent deze tegenstrijdige verklaringen te geven. Dat verzoeker correct antwoord door te stellen dat hij nooit eerder verklaard heeft dat het 2 of 3 dagen later was dat hij naar Qari F. (...) werd gebracht. Dat het CGVS hem vraagt of ze de vragenlijst hebben voorgelezen en verzoeker daarop antwoord dat hij dat niet meer weet. Verzoeker weet ook echt niet of dit hem werd voorgelezen, hij kan zich dit niet meer herinneren maar verzoeker weet nog heel goed dat hij nooit 2 a 3 dagen heeft verklaard.

Dat bovendien verzoeker de route naar de plek waar hij naartoe werd gebracht perfect kan omschrijven tot in detail (CGVS, p.16) Dat nogmaals onvoldoende aandacht wordt geschonken aan hetgeen verzoeker verklaard maar eerder aan hetgeen hij niet kan verklaren.

Dat het CGVS stelt dat verzoeker bij DVZ verklaarde dat hij naar de rechter van de Taliban moet gaan die hem vervolgens veroordeelde tot een straf maar dat verzoeker bij het GCVS verklaarde dat het Qari F. (...) was die de beslissing nam.

Dat eerstens de taliban geen rechter heeft. Een rechter is iemand die voor justitie werkt en dus een officieel mandaat beoefend. Qari F. (...) is echter degene die de "beslissingen" neemt. Men kan stellen dat hij een soort van rechter is, met dien verstande dat wat Qari F. (...) zegt waar is en niemand daar iets kan tegenin brengen. Vandaar dat verzoeker ook verklaarde dat het een soort van rechtbank is (CGVS, p. 18) Waarom zou verzoeker verklaren dat hij werd veroordeeld door een rechter aangezien de Taliban helemaal geen rechter heeft?

Dat het CGVS stelt dat ze verzoeker de vraag stelde of Qari F. (...) alleen de beslissing nam of samen met andere mensen verklaarde verzoeker dat de mullah en andere mensen vergiffenis voor verzoeker vroegen maar dat Qari F. (...) alleen beslist dat verzoeker zes maanden bij de Taliban moest blijven. Verzoeker heeft aldus een correct antwoord op de vraag, nl. dat Qari F. (...) alleen besliste en dat anderen voor vergiffenis vroegen. Zoals algemeen bekend is Qari F. (...) geen rechter maar het hoofd van de Taliban in de regio waar verzoeker woonachtig was.

Het is dan ook nonsens dat verzoeker zou verklaard hebben dat hij door een rechter zou veroordeeld geweest zijn.

Dat het CGVS stelt dat verzoeker door zijn passieve houding gecombineerd met zijn erg vage verklaringen de indruk geeft dat hij geen medewerking wenst te verlenen.

Dat dit alles behalve correct is. Verzoeker wenst wel degelijk mee te werken maar hij kan niet verklaren wat hij niet kan weten. Wordt hem verweten om niet te liegen?

Het CGVS linkt het gegeven dat verzoeker niet wil meewerken aan het feit dat gij de naam niet kan zeggen van de plaats waar hij werd heengebracht en waar hij samen met de Taliban verbleef. Verzoeker geeft aan dat het een uur tot anderhalf uur rijden was met de motor maar dat hij de locatie niet kent. Dient verzoeker elk dorp in Afghanistan te kennen bij naam? Hoogstwaarschijnlijk werd verzoeker geblinddoekt, hoewel deze vraag niet wordt gesteld.

Verzoeker geeft aan dat het een dorp was waar ze verbleven. Was dit aan de rand van het dorp? Middenin het dorp? Waren er vele gebouwen en of huizen random? Al deze vragen worden niet gesteld aan verzoeker. Verzoeker had dan ook kunnen verklaren dat het een huis was met daarom hoge muren. Dat het een terrein was waar vele bomen random stonden en de woning een soort kasteel was. Daarentegen gaat men meteen door met de vraag om de plek waar verzoeker werd vastgehouden te omschrijven.

Verzoeker geeft dan aan dat het een huis was waar hij verbleef en dat het een kamer heeft maar dat hij niet altijd op dezelfde plek was, de ene week was hij daar en de andere week ergens anders. Bedoelt verzoeker in een andere kamer of in een andere huis in datzelfde dorp? Ook hier wordt door het CGVS niet verder op in gegaan. Pas later wordt duidelijk dat verzoeker van het ene dorp naar het andere ging (CGVS, p. 19)

Dat het CGVS stelt dat verzoeker verklaard heeft dat hij geen gedetineerde was bij hen, maar samen met de Taliban rondliep. Dat hij bovendien verklaarde dat hij anderhalve maand bij de Taliban verbleef, in hetzelfde huis en in dezelfde kamer sliep.

Dat bovenstaand gegeven alles behalve correct is. Verzoeker verklaarde wel degelijk dat hij geen gedetineerde was, met dien verstande dat hij niet werd vastgehouden maar wel dat hij als een slaaf voor hen was. Zo moest hij thee voor hen maken, hun kamers proper maken, hun motorfietsen wassen, hun schoenen proper maken. Verzoeker verklaarde dan ook letterlijk "Ik was als een slaaf" (CGVS, p. 19) Men kan moeilijk een slaaf zijn als men wordt vastgehouden in een kamer.

Verzoeker verklaarde bovendien dat hij samen met hen in een kamer sliep maar verzoeker heeft nooit verklaard dat dit in dezelfde kamer was, dan wel in hetzelfde huis. Integendeel. Verzoeker verklaarde dat ze van het ene naar het andere dorp gingen (CGVS, p. 19)

Verzoeker kan bovendien wel een aantal namen geven van de dorpen waar ze verbleven, zijnde F. (...) en Q. (...). Hij kon het echter niet vragen aan hen anders werd hij geslagen (CGVS, p. 19)

Dat het CGVS stelt dat verzoeker niet kan antwoorden op de vraag wat de naam was van de Taliban. Verzoeker geeft aan dat ze elkaar met de algemene titel van 'qari' of 'hajji' aanspraken. Het CGVS stelt dat het niet aannemelijk is dat er geen eigennaam zou zijn gevallen. Qari (Ar: (...)) of hafiz zijn termen die gebruikt worden voor hen die de gehele Koran uit het hoofd kunnen reciteren. Ook belangrijke commandanten dragen deze naam, bijvoorbeeld Qari Rafiq, Qari Borhan, Qari Ezmarai, Qari Fassihudin. Qari wordt aldus gebruikt om leiderschap aan te tonen. Een woord dat door de Taliban frequent wordt gebruikt. Vandaar dat er ook geen eigenamen vallen aangezien men deze woorden gebruikt.

Dat het CGVS stelt dat verzoeker wel een erg vreemde verklaring omtrent zijn vervoer naar Mazar-e-Sharif geeft. Verzoeker legt uit dat hij geen geld op zak had om het vervoer te betalen maar dat dit altijd pas op het einde van de rit wordt gevraagd. Net zoals men in België een taxi pas op het einde betaald. Dat dit dus alles behalve een vreemde verklaring is. Op het einde van de rit heeft verzoeker de situatie aan de bestuurder uitgelegd.

Dat het CGVS stelt dat verzoeker de naam van de man waar hij een aantal dagen verbleef niet kon noemen. Dat verzoeker deze man nooit eerder had gezien. Dat men uit respect niet de naam van een oudere vraagt. Verzoeker noemde hem aldus nonkel. Een gebruik dat zeer normaal is.

Dat het CGVS stelt dat verzoeker zijn verklaringen omtrent het vervolg van de winkel, doen verder twifelen aan zijn asielrelaas. Dat verzoeker geen weet heeft van wat er voorts met E. (...) en Z. (...), de andere medewerkers van de winkel, is gebeurd. Dat verzoeker bovendien ook niets meer heeft vernomen van de winkelier en dat verzoeker niet weet wat er gebeurd is met de winkel.

Verzoeker heeft geen contact meer opgenomen nadat hij werd opgepakt door de taliban, hij heeft verder ook geen contact meer gehad met de winkeleigenaar. Is dat zo vreemd? Al de Problemen zijn net ontstaan doordat verzoeker in de winkel alcohol verkocht. Verzoeker weet wel dat de broer van de eigenaar van de winkel vermoord is geweest door de taliban. Het is bovendien wel het laatste van verzoeker zijn zorgen om op de hoogte gehouden te worden wat er al dan niet gebeurd met de winkel.

Dat het CGVS stelt dat verzoeker ook geen contact meer heeft met het ver familielid die hem de job bij de winkel bezorgde. Dat eerstens verzoeker enkel contact heeft met zijn familie, als hij hen al kan bereiken! Het netwerk in Afghanistan is, zoals algemeen bekend, niet het netwerk zoals we dat in België hebben. Als hij dan al contact opneemt met zijn familie, zal het eerder met zijn gezin zijn, in plaats van een ver familielid.

Dat het CGVS stelt dat ook de familie van verzoeker niet heeft achterhaalt wat er met de winkelier gebeurd is. Dat zowel verzoeker, als zijn familieleden wel andere zorgen hebben dan te weten te komen hoe het met de winkelier gaat. Dat verzoeker terecht aanhaalt dat hij zich de vraag stelt waarom zijn vader de winkelier zou gaan zoeken (CGVS, p. 26)

Dat het CGVS stelt dat verzoeker verklaarde dat de Taliban elke dag na verzoeker zijn vertrek met twintig Personen naar zijn woning kwam om hem op te zoeken. Dat het frappant is dat verzoeker wel over deze info beschikt maar voorts verklaard niets te weten over het vervolg van de winkel, de winkelier en de andere medewerkers. Dat verzoeker de kans had om informatie te verkrijgen van zijn familie, aangezien de winkel de basis vormt voor zijn problemen.

Dat de Taliban effectief man en macht inzette om telkens weer naar het huis van verzoeker te gaan. Dat zijn familie steeds opnieuw weer lastig gevallen werd. Dat het CGVS bovendien zelf stelt dat de winkel de basis vormt voor verzoeker zijn Problemen. Lees aandachtig: verzoeker zijn Problemen. Verzoeker is uit noodzaak moeten vluchten! Dient verzoeker niet eerst veiligheid voor zichzelf te creëren in plaats van met andere bezig te zijn? Hij heeft alles en iedereen moeten achterlaten in Afghanistan!

Dat het CGVS stelt dat verzoeker enkel een kopie van zijn taskara neerlegt, maar geen origineel of voor echt verklaard stuk waardoor de herkomst noch authenticiteit van het stuk kan worden nagegaan. Dat kopieën makkelijk manipuleerbaar zijn en hun bewijswaarde zeer gering. Dat nochtans zijn identiteit in deze beslissing niet wordt betwist.

Dat het CGVS vervolgens aangeeft dat de verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en bovendien ook niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet is onterecht, zoals hoger werd aangetoond

Er wel degelijk een gegronde vrees voor verzoeker indien deze terugkeert naar Afghanistan. Dit is dan ook een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vreest te worden ontvoerd door de Taliban die dit al eerder bij hem hebben gedaan. Verzoeker terugsturen naar Afghanistan zou dan ook een inbreuk maken op artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Dat verzoeker bovendien subsidiaire bescherming kan toegewezen krijgen.

Dat het CGVS stelt dat in de EUAA Country Guidance, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt wordt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen maar er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Dat er bovendien ook met andere indicatoren rekening gehouden wordt, nl. de individuele nood aan bescherming maar ook de bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Dat het CGVS stelt dat sinds de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het niveau van Willekeurig geweld in Afghanistan is gedaald. Toch is de EUAA van mening dat het nog niet mogelijk is om al sluitende conclusies te trekken over de nood aan subsidiaire bescherming op basis van artikel 15(C) van de Kwalificatierichtlijn. Namelijk de ernstige schade die een verzoeker kan oplopen bij terugkeer naar land van herkomst.¹

Dat het CGVS steevast verwees naar de "UNHCR eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" uit 2018. Echter verwijst het CGVS niet meer naar recente richtlijnen van de UNHCR. Waarom niet? Omdat in februari 2022 de UNCHR vernieuwde richtlijnen over de beschermingsnood van personen die Afghanistan ontvluchten heeft bekendgemaakt. De internationale organisatie blijft oproepen voor een tijdelijke opschorting van negatieve beslissingen en beslissingen over de subsidiaire beschermingsstatus voor verzoeken van Afghaanse onderdanen. Dit omdat er een manifest gebrek is aan voldoende informatie om een volledig oordeel te vellen over de

beschermingsnood van de Afghaanse onderdanen. Bovendien heeft de vernieuwde richtlijn ook aan dat de machtsovername door de taliban een voldoende significant nieuw element is dat de ontvankelijkheid van een verzoek rechtvaardigt.² Het UNHCR dat een gedwongen terugkeer naar Afghanistan onmogelijk blijft.

Dat echter het CGVS onvoldoende onderzoek doet naar de individuele nood aan bescherming voor verzoeker. Het is dan wel in de eerste plaats aan verzoeker om alle elementen ter staving van het verzoek om internationale bescherming voor te leggen maar het CGVS heeft de plicht mee te werken aan de vaststelling van de feiten waarop het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd..³

Het CGVS concludeert dat er mag vanuit gegaan worden dat er een significante daling is van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De vraag rijst dus op verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen. Dat het CGVS een analyse maakt over de socio-economische omstandigheden, alsook de humanitaire omstandigheden maar op geen enkele manier wordt er aandacht geschonken aan de problematiek van de alcohol, zoals door het CGVS zelf gezegd werd nl. het onderliggende probleem.

De motiveringsverplichting vereist dat een zorgvuldig onderzoek wordt gedaan naar de feiten en belangen, rekening houdende met alle elementen, teneinde tot een deugdelijke en afdoende gemotiveerde besluitvorming te komen.

Uw Raad stelde in het arrest nr. 240 286 van 31 augustus 2020:

"(...)" (eigen onderlijning)

Dat voorgaande een inbreuk is op de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS en daarom artikel 2 en 3 inzake de motiveringsplicht schendt.

Dat in voorgaande conclusie die gemaakt wordt door het CGVS het probleem voor verzoeker zich al op de voorgrond treedt. Er heeft een machtsovername door de taliban plaatsgevonden.⁴

In Afghanistan is het bezit en gebruik van alcoholische dranken sterk verboden voor Afghanen.⁵

De verkoop en het gebruik van alcohol was zelfs onder het vorige, door het Westen gesteunde regime verboden, maar de Taliban, die bekend staan om hun strengere regime, zijn nog strikter in hun verzet tegen alcohol.⁶

De Taliban heeft recent op 20 april 2022 voor het verkopen en consumeren van alcohol zeven mannen gezeseld. De Taliban noemt dit een misdaad. Vijf anderen werden in juli 2022 veroordeeld tot 6 maanden gevangenisstraf.⁷ Een straf die bovendien veel gelijkenissen vertoont met degene die verzoeker moest ondergaan. Ook verzoeker moest 6 maanden bij de Taliban blijven en ondertussen hun slaaf spelen.

Dat het CGVS zoals reeds gesteld een analyse maakt over de socio-economische omstandigheden, alsook de humanitaire omstandigheden. Volgens het CGVS wordt de huidige socio-economische situatie veroorzaakt door een samenloop van objectieve omstandigheden en zij aldus niet te wijten is aan gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 45/5, §1 van de Vreemdelingenwet.

Ais de socio-economische situatie in een land dermate ernstig is, dat in sommige gevallen kan resulteren in onmenselijke handelingen kan dat het verlenen van een subsidiaire bescherming rechtvaardigen. Het EHRM heeft reeds in drie sleutelzaken verduidelijkt wanneer socio-economische omstandigheden de benodigde drempel van ernst bereiken zodat er een schade is van onmenselijke behandeling en een schending van artikel 3 EVRM. Het Hof maakt hiervoor een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of de humanitaire situatie die worden veroorzaakt door actoren enerzijds, of door objectieve factoren anderzijds.

Bij objectieve factoren zoals ontoereikende voorziening als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen hanteert het EHRM een hoge drempel en kan enkel in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM worden aangenomen.⁸ Wanneer de precare leefomstandigheden echter het gevolg is van het handelen of de nalatigheid van actoren kan enkel een schending van artikel 3 EVRM worden aangenomen als er een reëel risico bestaat dat de betrokkene bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in élémentaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.⁹

De RvV stelt zich echter de vraag of sinds de machtsovername door de taliban de algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5 §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. Op basis van de beschikbare informatie stelt de raad dat het voorlopig niet uit te sluiten valt of de Taliban de verantwoordelijke actor is voor de precare socio-economische en humanitaire situatie.¹⁰

Er zijn vele bronnen die berichten over de onmogelijkheid van de Taliban om Afghanistan op een dergelijke manier te besturen. De financiële en medische infrastructuur blijkt als het ware dan ook op instorten te staan.¹¹ Daarnaast is het aantal humanitaire hulporganisaties in Afghanistan drastisch verminderd en kampen ze met grote tekorten door een gebrek aan financiering.¹² Donoren vrezen dat de taliban ht geld gebruikt om het regime te financieren. Afghanistan kampt aldus met verschillende

Problemen met de Taliban als centraal kenmerk. Het is aldus niet uitgesloten dat de humanitaire en socio-economische situatie wel degelijk te wijten is aan doelbewuste handelingen van één actor, nl. de Taliban. Het is bijgevolg dus ook gerechtvaardigd om subsidiaire bescherming te verlenen aan verzoeker. Verzoeker terugsturen naar Afghanistan zou schending uitmaken van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het rapport "*Afghanistan: juridische analyse beslissingen CGVS*" van Vluchtelingenwerk Vlaanderen (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 9 mei 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, aan de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020 en aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid

ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem ingeroepen asielmotieven nu (i) hij zeer weinig afweet over de werking van de winkel waar hij werkzaam zou zijn geweest, (ii) de geloofwaardigheid van zijn asielaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door uiteenlopende verklaringen die hij aflegt bij de asielinstanties, (iii) ook zijn gebrekkige kennis en tal van onlogische zaken de geloofwaardigheid van zijn asielaas aantasten, (iv) ook het vervolg van zijn asielaas geenszins kan overtuigen, (v) ook zijn verklaringen omtrent het vervolg van de winkel verder doen twifelen aan zijn asielaas, (vi) het erg onaannemelijk blijkt dat de taliban twintig personen zouden inzetten dag na dag om hem op te sporen, (vii) de neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen ombuigen en (viii) de opmerkingen en verduidelijkingen die hij en zijn advocaat bij de notities van het persoonlijk onderhoud hebben overgemaakt geen betrekking hebben op de argumenten in deze beslissing en dus de beoordeling niet kunnen wijzigen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban, die hem hadden geslagen en meegenomen omwille van zijn werk in een voedingswinkel waar ook alcohol werd verkocht. Na ongeveer anderhalve maand voor de taliban te hebben moeten werken, zou verzoeker zijn kunnen ontsnappen en naar een vriend van zijn vader in Mazar-e-Sharif zijn gegaan waar hij onderdak vond. Zijn vader zou hem geïnformeerd hebben dat de taliban twee keer zijn woning hadden bezocht op zoek naar verzoeker en besloten hebben dat verzoeker niet meer mocht terugkeren. Verzoeker zou dan in december 2020 of januari 2021 Afghanistan verlaten hebben.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure fotokopieën neer van zijn *taskara* en van foto's van Oezbeekse begraafplaatsen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten').

De *taskara* heeft betrekking op verzoekers identiteit, die *in casu*, zoals in het verzoekschrift correct wordt gesteld, niet wordt betwist. Dit document staaft echter op geen enkele wijze de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend in Afghanistan. Bovendien betreft het een fotokopie waarvan de authenticiteit niet te controleren is.

Over de zes foto's van Oezbeekse begraafplaatsen in Afghanistan wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeker hierover verklaart dat de taliban sinds hun machtsovername begraafplaatsen van Oezbeken hebben vernield, maar dat hij niet kan concretiseren hoe dit in verband staat met zijn persoonlijke vrees voor vervolging, zodat deze foto's het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet kunnen overtuigen van zijn persoonlijk asiolverhaal. Verzoeker laat dit motief in zijn verzoekschrift volledig ongemoeid.

Het rapport "*Afghanistan: juridische analyse beslissingen CGVS*" van Vluchtelingenwerk Vlaanderen dat wordt gevoegd bij het verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoeker voorgelegde stukken volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst vast dat verzoeker zeer weinig afweet over de werking van de winkel waar hij werkzaam zou zijn geweest. Hij onderbouwt deze vaststelling als volgt:

"Wanneer u gevraagd wordt om alles te vertellen over deze winkel, antwoordt u simpelweg dat het een voedingswinkel is en dat u daar werkte (NPO, p.6). Doorgevraagd wat u weet over de alcohol die er verkocht werd, antwoordt u dat u niet weet van waar de eigenaar het haalde. Achterin was een opslagruimte waar u de alcohol vandaan haalde, zo stelt u. Op de vraag wanneer de eigenaar begon met de verkoop van alcohol, blijft u het antwoord schuldig (NPO, p.7). Voorts gevraagd of de alcohol werd geleverd of uw baas dit ergens ging halen, stelt u dit niet te weten (NPO, p.8). Ook op de vraag hoe de winkel cliënteel vergaarde voor de alcoholverkoop, blijft u het antwoord schuldig. Verder wordt u gevraagd of u ooit heeft ervaren dat nieuwe klanten kwamen voor alcohol, waarop u antwoordt dat de eigenaar verschillende klanten had, maar dat u niet weet of ze nieuw waren. Gevraagd wat de prijs voor 'arak' was, kan u nogmaals geen antwoord geven. U verklaart dat een andere jongen aan de kassa zat (NPO, p.8). Men moge verwachten dat u meer informatie heeft over de winkel waar u zeven tot acht maanden werkzaam was, zeker gezien dit de basis vormt voor uw asiolverhaal. Met deze gebrekkige kennis geconfronteerd en om meer informatie gevraagd, herhaalt u uw eerdere verklaringen: 'iemand kwam naar de winkel, sprak met Z. (...), wij haalden alcohol uit het depot voor de klant' (NPO, p.27). De herhaling van uw eerdere, zeer summiere, verklaringen blijkt niet afdoende voor de reeds vastgestelde gebrekkige kennis, wat aldus het geloof in uw beweerde problemen ernstig ondermijnd."

Verzoeker laat gelden dat de vraag die hem werd gesteld om alles te vertellen over de winkel niet duidelijk is en meent dat het logisch is dat hij antwoordde dat het een voedingswinkel was. Hiermee doet hij evenwel geen enkele afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing – die niet louter is gebaseerd op deze enkele open vraag, maar ook op tal van gerichte vragen die verzoeker niet kon beantwoorden – dat hij zeer weinig afweet over de werking van de winkel waar hij werkzaam zou zijn geweest. Dat verzoeker kon antwoorden op de vragen wat er werd verkocht in de winkel, wie er werkte en hoeveel mensen per dag naar de winkel kwamen om alcohol te kopen, doet evenmin afbreuk aan de vastgestelde hiaten in zijn kennis over de werking van de winkel waar hij volgens zijn verklaringen gewerkt heeft voor zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker tracht voor het overige zijn gebrekkige kennis over de zaken waar hij weinig of niets van afweet te verschonen of te vergoelijken met allerlei verklaringen (*post factum*), doch hij slaagt er niet in om de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing daarover, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Van iemand die beweert in Afghanistan tewerkgesteld te zijn geweest in een winkel waar (onder meer) alcohol wordt verkocht en die weet dat dit

voor de taliban problematisch is en zelfs in de problemen zou zijn gekomen hierdoor, mag worden verwacht dat hij op een aantal van de hierboven aangehaalde vragen kan antwoorden, *quod non in casu*. Verzoeker weet noch van waar de eigenaar de alcohol haalde, noch wanneer de eigenaar begon met de verkoop van alcohol, noch hoe de alcohol in de winkel terecht kwam, noch hoe cliënteel werd vergaard voor de alcohol, noch of er nieuwe klanten waren voor de alcohol, noch wat de prijs was voor de 'arak'. Hij betwist deze feitelijke vaststellingen niet en toont niet aan dat de commissaris-generaal op basis daarvan ten onrechte vaststelt dat hij zeer weinig afweet over de werking van de winkel waar hij werkzaam zou zijn geweest, noch dat de gevolgtrekking die de commissaris-generaal maakt, met name dat zijn gebrekkige kennis hierover het geloof in de door hem aangehaalde problemen ernstig ondermijnt, onredelijk is. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen asielmotieven.

Zo wijst de commissaris-generaal er naast het voorgaande ook op dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door uiteenlopende verklaringen die verzoeker aflegt bij de asielinstanties. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“Aanvankelijk verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u werd meegenomen door de Taliban en enkele dagen werd geslagen, alvorens u naar de rechter moest die u veroordeelde tot uw straf (vragenlijst CGVS, opgesteld door medewerkers DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verklaart u echter dat de Taliban u 's ochtends rond zeven of acht uur kwamen halen met motors en ze u na een rit van 30 minuten meteen naar Qari F. (...) brachten. Ze sloegen u en brachten u naar de moskee, waarna u werd meegenomen, zo stelt u (NPO, p. 13 & p.15-16). Gevraagd hoe lang u in de moskee was, antwoordt u dat u er ongeveer vier of vijf uur was (NPO, p.18). U stelt aldus dat u op dezelfde dag werd meegenomen, naar Qari F. (...) werd gebracht, naar de moskee werd gebracht en vervolgens werd meegenomen in tegenstelling tot enkele dagen, wat u bij DVZ verklaarde. Gevraagd naar verduidelijking omtrent uw tegenstrijdige verklaringen ontkent u uw beweringen bij DVZ. Gevraagd of uw verklaringen aan u werden voorgelezen bij DVZ, antwoordt u dat ze dat misschien wel hebben gedaan, waarna u nogmaals herhaalt wat u bij het CGVS reeds heeft verklaard (NPO, p.26). U kan bijgevolg geen afdoende verklaring bieden voor de vastgestelde incoherentie. Daar eindigen uw strijdige verklaringen niet. U verklaarde aanvankelijk bij DVZ dat u naar de rechter van de Taliban moest gaan, die u vervolgens veroordeelde tot een straf (vragenlijst CGVS opgesteld door medewerker DVZ, vraag 3.5), waarna u tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verklaart dat Qari F. (...) de beslissing nam u zes maanden vast te houden (NPO, p.17). Gevraagd of dit een officiële uitspraak van een 'rechter' van de Taliban was (een shari'a-rechter dus) of eerder een willekeurige uitspraak, antwoordt u dat Qari F. (...) besliste en niemand kon weigeren. Voorts gevraagd of hij alleen besliste of samen met andere mensen, antwoordt u dat de mullah en andere mensen vergiffenis vroegen voor u, maar dat Qari F. (...) alleen besliste dat u zes maanden bij de Taliban moest blijven (NPO, p.18). Geconfronteerd met deze uiteenlopende verklaringen, stelt u dat u niets heeft gezegd over een rechter, districtshoofd of commandant maar dat de Taliban de beslissing nam. U verklaart voorts dat iedereen wel eens een fout kan maken. Gevraagd of u kan verklaren hoe deze fout gemaakt zou kunnen zijn, antwoordt u nogmaals dat u niet over een rechter heeft gesproken, gezien er geen rechter was (NPO, p.17). Nogmaals kan u geen afdoende verklaring bieden voor de vastgestelde incoherentie. Dat u geen consistente verklaringen kan afleggen over uw ontvoering en veroordeling door de Taliban, tast de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas nogmaals op ernstige wijze aan.”

Verzoeker laat gelden dat hij is meegenomen door de taliban rond zeven of acht uur 's morgens, dat hij werd opgehaald met motors en wel degelijk naar Qari F. werd gebracht, maar pas de dag erna, en dat hij de nacht moest spenderen in Sayda. Deze uitleg stemt evenwel niet overeen met de verklaringen die hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) aflegde, met name dat ze hem hebben meegenomen en “gedurende enkele dagen” geslagen hebben en dat hij vervolgens naar de rechter moest gaan (adm. doss., stuk 8, Deel DVZ, vragenlijst, vraag nr. 3.5). Dat verzoeker nooit eerder verklaard heeft dat het twee of drie dagen later was dat hij naar Qari F. werd gebracht, zoals hij in zijn verzoekschrift voorhoudt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij bij de DVZ sprak van enkele dagen, wat iets anders is dan zijn verklaringen bij het CGVS. Zijn betoog in het verzoekschrift stemt bovendien evenmin overeen met zijn verklaringen op het CGVS dat men hem rond zeven of acht uur 's ochtends kwam halen en hem met de motorfiets gedurende een rit van 30 minuten naar Sayda bracht, dat men hem daarna meteen naar Qari F., het hoofd van de taliban in zijn regio, bracht, dat ze hem daar sloegen en daarna naar de moskee brachten waar werd beslist dat hij zes maanden bij de taliban moest blijven en waar hij vier of vijf uren bleef, waarna hij naar een plaats werd gebracht waarvan hij de naam niet weet (adm. doss., stuk 5, map

met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15-18). Uit deze verklaringen kan immers totaal niet blijken dat verzoeker de nacht doorbracht in Sayda. Aldus voert verzoeker in zijn verzoekschrift in wezen een derde verklaring over de feiten aan. Hiermee toont verzoeker uiteraard niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt vastgesteld dat hij bij de asiinstanties uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd. Door voorts nog te herhalen dat hij niet meer weet of hem de vragenlijst bij de DVZ werd voorgelezen, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat het verslag aan verzoeker in het Dari werd voorgelezen en dat verzoeker dit heeft ondertekend, waarmee hij uitdrukkelijk bevestigde dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (adm. doss., stuk 8, Deel DVZ, vragenlijst, p. 3). De omstandigheid dat verzoeker "*de route naar de plek waar hij naartoe werd gebracht perfect kan omschrijven tot in detail*" heft uiteraard de vastgestelde tegenstrijdigheden niet op. Dat verzoeker de route van zijn huis naar het huis van Qari F. vlak naast de moskee van Sayda kan omschrijven, toont uiteraard nog niet aan dat hij door de taliban met motorfietsen daar gedwongen naartoe werd gebracht.

Waar verzoeker betoogt dat de taliban geen rechter hebben en zich afvraagt waarom hij zou verklaren dat hij werd veroordeeld door een rechter aangezien de taliban helemaal geen rechter hebben, kan de Raad slechts vaststellen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ verklaarde dat hij "*naar hun rechter*" moest gaan en dat deze hem veroordeelde (adm. doss., stuk 8, Deel DVZ, vragenlijst, vraag nr. 3.5). Hieruit blijkt tevens dat verzoeker op de DVZ de vragenlijst van het CGVS na voorlezing ervan in het Dari aanvaard en ondertekend heeft ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat het "*nonsens*" is dat hij zou verklaard hebben dat hij door een rechter zou veroordeeld geweest zijn.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. De vaststelling dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn ontvoering en zijn veroordeling door de taliban, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Daarbij komt volgens de commissaris-generaal dat verzoekers gebrekkige kennis en tal van onlogische zaken de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas aantasten, wat in de bestreden beslissing als volgt wordt geduid:

"Op de vraag waar u na de moskee heen werd gebracht, aldus de plek waar u bij de Taliban verbleef, antwoordt u dat u naar een plaats werd gebracht; u kent de naam echter niet, zo stelt u. Verder gevraagd waar de plek zich bevond, stelt u dat het ongeveer een uur tot anderhalf uur rijden was met de motor, maar dat u de locatie niet kent. Op de vraag of u de plek kunt omschrijven, antwoordt u dat het een dorp was. Nogmaals doorgevraagd naar meer omschrijving, antwoordt u dat het een huis was. Omwille van deze vage en tekortschietende antwoorden, wordt u nogmaals gevraagd iets meer te vertellen over dit huis, waarop u stelt dat het een kamer had (NPO, p. 18). Uw passieve houding gecombineerd met uw erg vage verklaringen, geven de indruk aan het CGVS dat u geen medewerking wenst te verlenen. Des te meer gezien u zelf stelt dat u geen gedetineerde was bij hen, maar samen met de Taliban rondliep. U verklaart bovendien dat u anderhalve maand bij de Taliban verbleef, in hetzelfde huis en in dezelfde kamer sliep, echter kan u niet antwoorden op de vraag wat de naam was van deze Taliban aangezien ze elkaar enkel met de algemene titel van 'qari' of 'hajji' aanspreken (NPO, p. 19). Dat er nooit een eigennaam zou zijn gevallen, is niet aannemelijk. Bovenstaande gebrekkige en vage verklaringen, tasten nogmaals de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Ook het vervolg van uw relaas kan geenszins overtuigen. U verklaart dat u na uw ontsnapping uit de woning die onder vuur lag, een tijdje wandelde en vervolgens een saraj nam naar Mazar-e-Sharif. Gevraagd hoe u dit heeft betaald, stelt u dat u geen geld had. Op de vraag hoe u dit vervoer dan heeft kunnen regelen, antwoordt u dat ze het geld niet vragen wanneer je in de auto stapt, maar pas wanneer je op de bestemming arriveert. U stelt dat u een probleem had en aldus geen geld (NPO, p.21-22). Deze wel erg vreemde verklaring omtrent uw vervoer naar Mazar-e-Sharif kan niet overtuigen. Bij aankomst heeft u uw vader gebeld, zo stelt u. U verklaart dat u iemands telefoon gevraagd had om hem te bereiken. Uw vader stuurde u naar een vriend van hem, waar u vier of vijf dagen verbleef, vertelt u verder. U kan echter niet de naam van de man noemen die u onderdak bood. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat u hem voor de eerste keer in Mazar zag en dat u zich niet veilig voelde, dus hem nonkel noemde (NPO, p.22). Nogmaals ondermijnt gebrekkige kennis de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Door slechts te stellen dat hij wel degelijk wenst mee te werken maar niet kan verklaren wat hij niet kan weten, blijft verzoeker in gebreke om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

In tegenstelling tot wat verzoeker verder in zijn verzoekschrift tracht voor te houden, wordt zijn gebrek aan medewerking niet louter gelinkt aan het feit dat hij de naam niet kan zeggen van de plaats waar hij werd heengebracht en waar hij samen met de taliban verbleef, maar ook aan het gegeven dat hij erg vage verklaringen aflegt wanneer hij gevraagd wordt om deze plek te omschrijven. Er wordt van hem dan ook allerminst verwacht dat hij elk dorp in Afghanistan bij naam kent. Dat verzoeker volgens zijn verklaringen ongeveer anderhalve maand op deze plek heeft verbleven om voor de taliban allerlei taken te verrichten, maar bij zijn omschrijving van deze plek niet verder komt dan dat het een plaats was, dat het een dorp was, dat het een huis was en dat het huis een kamer had, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. De Raad herhaalt hierbij dat het, bij gebrek aan bewijskrachtige stukken, aan verzoeker toekomt om zijn relaas te staven aan de hand van voldoende consistente, gedetailleerde, specifieke en aannemelijke verklaringen. Verzoeker slaagt hier duidelijk niet in. Veel zeggend is overigens ook dat hij in zijn verzoekschrift stelt dat hij “(h)ooftwaarschijnlijk” werd geblinddoekt. Dat verzoeker dit niet met stellige zekerheid kan poneren, terwijl zoiets toch manifest afwijkt van de alledaagsheid en geacht kan worden in zijn geheugen te zijn gegrift, is niet ernstig. Zo verzoeker hekelt dat hem hierover niet meer vragen werden gesteld en zelf in zijn verzoekschrift een aantal vragen suggereert die hem niet werden gesteld, dient erop te worden gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te sturen. Verzoeker voert voorts nog aan dat hij wel degelijk verklaarde dat hij geen gedetineerde was, “*met dien verstande dat hij niet werd vastgehouden maar wel dat hij als een slaaf voor hen was*”, en dat men moeilijk een slaaf kan zijn als men wordt vastgehouden in een kamer. De Raad ziet evenwel niet in op welke wijze dit betoog ook maar enigszins afbreuk doet aan de hierboven aangehaalde vaststelling in de bestreden beslissing dat hij met zijn passieve houding en erg vage verklaringen de indruk wekt dat hij niet wenst mee te werken, temeer gezien hij zelf stelde dat hij geen gedetineerde was, maar samen met de taliban rondliep. Verzoeker toont niet aan dat in het licht van deze elementen ten onrechte van hem meer heldere verklaringen mochten worden verwacht over de locatie waarheen hij zou zijn gebracht nadat in de moskee werd beslist dat hij zes maanden bij de taliban moest blijven. Dat verzoeker ten slotte wel enkele namen kon geven van de dorpen waar ze verbleven, doet voorts evenmin afbreuk aan de vaststelling dat hij de plek(ken) waar hij met de taliban zou hebben verbleven niet helderder kon omschrijven.

Waar verzoeker stelt dat hij verklaarde “*dat hij samen met hen in een kamer sliep*”, maar nooit heeft verklaard dat dit in dezelfde kamer of in hetzelfde huis was, toont hij niet aan dat – en de Raad ziet niet in hoe – dit gegeven hem belette om enkele eigennamen van de taliban waarbij hij (al dan niet op verschillende locaties) verbleef te hebben gehoord en te kunnen opzeggen. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot een loutere herhaling van zijn verklaringen, met name dat de taliban “*elkaar met de algemene titel van 'qari' of 'hajji' aanspraken*”, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hierover te ontcrachten of te weerleggen. Het loutere gegeven dat dergelijke termen gebruikt zouden worden om leiderschap aan te tonen, brengt nog niet met zich dat het onredelijk is dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het niet aannemelijk is dat er nooit een eigennaam zou zijn gevallen van de talibs waarbij hij naar eigen zeggen anderhalve maand zou hebben verbleven en voor wie hij allerlei taakjes zou hebben vervuld. Hoe dan ook herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen en dat het geheel is van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen asielmotieven.

Verzoeker laat voorts gelden dat het geld voor de taxi altijd pas op het einde van de rit wordt gevraagd, maar hij laat na deze loutere bewering *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs. Hoe dan ook, kan het niet overtuigen dat de taxichauffeur aan het einde van de rit er dan geen probleem mee zou hebben gehad dat verzoeker hem niet betaalde, terwijl hij hem helemaal naar Mazar-e-Sharif had gebracht.

Waar verzoeker nog aangeeft dat hij de vriend van zijn vader waar hij een aantal dagen verbleef nooit eerder had gezien, beperkt hij zich slechts tot het loutere vergoelijken van het gegeven dat hij de naam van deze man niet kende, zonder deze vaststelling te weerleggen of te ontcrachten. Waar hij nog stelt dat “*men uit respect niet de naam van een oudere vraagt*” en dat hij hem aldus nonkel noemde, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die alle steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen of te ontcrachten. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Daarnaast overweegt de commissaris-generaal dat ook verzoekers verklaringen “omtrent het vervolg van de winkel” verder doen twijfelen aan zijn asielaanpak. Hij beargumenteert dit in de bestreden beslissing als volgt:

“U heeft geen weet van wat er voorts met E. (...) en Z. (...), de andere medewerkers van de winkel, is gebeurd. Gevraagd of u nog iets heeft vernomen van de winkelier, antwoordt u negatief. Op de vraag wat er voorts nog is gebeurd met de winkel, blijft u het antwoord schuldig (NPO, p.24). Gevraagd of de Taliban de winkel ooit hebben doorzocht zij zouden immers uw verhaal nagaan –, blijft u nogmaals het antwoord schuldig (NPO, p.26). Ook op de vraag of u nog iets heeft vernomen van uw ver familielid die u deze job bezorgde, stelt u dat u geen contact heeft met hem (NPO, p.25). Ook op de vraag of de winkelier op zoek is naar u, antwoordt u dat u dit niet weet en u geen informatie heeft (NPO, p.27). Of uw familie dan heeft proberen achterhalen wat er met de winkelier is gebeurd – zo vraagt het CGVS u – antwoordt u negatief (NPO, p.26). U verklaart verder dat de Taliban elke dag na uw vertrek met twintig personen naar uw woning kwamen op zoek naar u (NPO, p.30). Dat de Taliban zo veel mensen zouden inzetten dag na dag om u op te sporen, blijkt erg onaannemelijk. Tevens is het wel erg frappant dat u wel over deze info beschikt, maar voorts verklaart niets te weten over het vervolg van de winkel, de winkelier en de andere medewerkers. Gezien u de kans had informatie te verkrijgen van uw familie, mag verwacht worden dat u over meer informatie beschikt omtrent de basis van uw problemen met de Taliban, namelijk de winkel waar alcohol verkocht werd en u werd aangewreven door de Taliban.”

Verzoeker verklaart geen contact meer te hebben opgenomen nadat hij werd opgepakt door de taliban, stelt zich de vraag of dit zo vreemd is en voert aan dat het het laatste van zijn zorgen is om op de hoogte gehouden te worden wat er al dan niet gebeurd is met de winkel. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen evenwel op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid en de ernst van zijn vrees voor vervolging. Hierbij dient overigens te worden benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en dat actuele informatie van primordiaal belang is om de door hem geschetste vrees in te schatten. Dat verzoeker nog de kans had om informatie te verkrijgen van zijn familie, maar geen interesse betoonde in de lotgevallen van zijn vroegere collega's, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van zijn vrees voor vervolging. De omstandigheid dat hij enkel contact heeft met zijn familie en niet met het verre familielid dat hem de job in de winkel bezorgde, staat er voorts niet aan in de weg dat hij bij zijn nabije familie kon polsen hoe het zijn collega's in de winkel was vergaan en of zij zich hierover bij het verre familielid kon informeren. Verzoeker betoogt nog dat “zijn familieleden wel andere zorgen hebben dan te weten te komen hoe het met de winkelier gaat”, doch hij laat na *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten dat zijn verklaring dat de taliban elke dag na zijn vertrek met twintig personen naar zijn woning kwamen om hem op te sporen erg onaannemelijk blijkt, zodat hij niet aantoonde dat zijn familieleden zorgen hebben die de door hem geëtalende onverschilligheid ten aanzien van de lotgevallen van zijn voormalige collega's kunnen verschonen. Door louter te beweren dat hij uit noodzaak is moeten vluchten en alles en iedereen in Afghanistan heeft moeten achterlaten, werpt verzoeker hierop immers geen ander licht.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing nog als volgt gesteld:

“Uw advocaat en uzelf hebben na het versturen van het persoonlijk onderhoud nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities overgemaakt. Echter hebben deze geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen zij de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij problemen heeft gekend met de taliban omdat hij in Afghanistan in een winkel was tewerkgesteld waar alcohol werd verkocht en dat hij daardoor een geïntenseerde vrees heeft dat de taliban hem zullen ontvoeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omwille van zijn tewerkstelling in een voedingswinkel waar ook alcohol werd verkocht niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins

internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M’Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M’Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. Waar hij in zijn verzoekschrift verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, wordt erop gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “gevechten”, 994 als “geweld tegen burgers” en 477 als “explosies/geweld op afstand” (EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, “COI Query Afghanistan”, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, “Country Guidance Afghanistan”, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Jawzjan. De Raad stelt vast dat voor de provincie Jawzjan geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 9 mei 2023 neergelegde aanvullende nota).

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN